

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΥ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ). — Ἡ Μηλιά, ἡ τολμηρὴ καὶ μικροῦλα κόρη τοῦ φαρᾶ Νικόλα Ντερρύ, καθὼς περιπλανιόταν μιά μέρα στὴ θραχώδη ἀκτὴ πού ἀπλωνόταν μπρὸς στὸ φτωχικὸ σπιτάκι της, ἀνακάλυψε τυχαίως μιά τρύπα πού ὡδηγοῦσε στὸ ἐσωτερικὸ ἑνὸς μεγάλου κι' ἀπροσίτου θράχου. Ἡ Μηλιά μπαίνει ἔτσι μέσα στὸν θράχο, τὸν ἐπιθεωρεῖ καὶ ξαναγουρῖζει στὸ σπιτί της, ἀποφασισμένη νὰ μὴν πῆ σὲ κανένα τίποτε γιὰ τὴν ἀνακάλυψι της. Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ὁ πατέρας της πνίγηκε μιά μέρα πού εἶχε βγεῖ στὸ ψάρεμα μὲ τρικυμία καὶ ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες πεθαίνει καὶ ἡ μητέρα της. Ἡ Μηλιά μαζὺ μὲ τὸν ἀδελφὸ της τὸν Γιαννάκη μένουν ἔρημα στὸν κόσμῳ. Ἡ Μηλιά τότε γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ χέρια μιᾶς γρηᾶς μέγαιρας πού θέλει νὰ τὰ πάρη κοντά της, παίρνει τὸν ἀδελφὸ της καὶ καταφεύγουν στὸν θράχο.

Ἐκεῖ ζοῦν δυὸ περίπου μῆνες, ὀλομόναχοι, ἀποκλεισμένοι ἀπ' ὄλον τὸν κόσμῳ, μὰ ἡσυχίαν καὶ σχεδὸν εὐτυχισμένοι. Μὰ μιά μέρα, ἕνας γλᾶρος τοῦ τὸν ἔχουν ἐξημερώσει, τοὺς φέρνει μιά ἐπιστολὴ κάποιου ἀγνώστου, μὲ τὴν ὁποία ἐκεῖνος τοὺς πληροφορεῖ ὅτι ἀντελήφθη τὴν παρουσία τους στὸ θράχο. Τὰ δυὸ παιδιὰ περίτρομα, ἐγκαταλείπουν τότε τὸν θράχο τους καὶ τραβᾶνε γιὰ τὸ Παρίσι γιὰ νὰ συναντήσουν μιά συγγενὴ τους, τὴ θειά Κατίνα.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Δὲν συνέβη ὡστόσο τίποτε. Ἀπεναντίας, τὰ παιδιὰ πέρασαν τὴν νύχτα τους λαμπρά. Κι' ὅταν τὸ πρωὶ ὁ Δημητράκης χτύπησε τὴν πόρτα τῆς σιταποθήκης, βρῆκε τοὺς φίλους του στὸ πόδι.

Ἡ Μηλιά χτενιζόταν κι' ὁ Γιαννάκης ἔδενε τὰ παπούτσια του. Ἀλλὰ τὰ ρουχα τῶν μικρῶν ὁδοιπόρων ἦσαν τόσο ζαρωμένα καὶ λερωμένα καὶ τὰ παπούτσια τους τόσο χαλασμένα, ἀπὸ τὸν δρόμο, ὥστε λυπόσουνα νὰ τὰ βλέπης... Κι' αὐτὸς ὁ Δημητράκης ξαφνιάστηκε, ὅταν εἶδε στὸ φῶς τῆς ἡμέρας τοὺς φίλους του, σὰν ζητιανᾶκια μὲ τρυπημένα παπούτσια.

— Σᾶς θέλει ὁ μπαμπᾶς ! τοὺς εἶπε. Πᾶμε κάτω...

Ἡ Μηλιά κι' ὁ Γιαννάκης τὸν ἀκολούθησαν.

Ὁ νωμοτάρχης κ' ἡ κυρὰ Μαρία μιλοῦσαν κάτω ζωηρά.

— Μπορεῖς νὰ τὰ κρατήσης ἐδῶ; ἔλεγε ὁ νωμοτάρχης. Ὅχι, βέβαια. Τότε λοιπὸν, Μαρία μου, πρέπει νὰ φύγουν...

Ὁ Δημητράκης ἔκανε λίγο θόρυβο γιὰ ν' ἀναγγεῖλῃ τὴν παρουσία τους.

Ἡ κυρὰ Μαρία δὲν ἀπαντοῦσε στὸν σύζυγό της καὶ φαινόταν πολὺ δυσανεστήμενη.

— Πές τους το, γυναῖκα μου! τῆς εἶπε ὁ νωμοτάρχης.

— Νὰ τοὺς τὸ πῆς ἐσὺ πού τὰ ἐπιωσες, σὰν νὰ ἦσαν κακοῦργοι! τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνη.

— Ἀ, γιὰ νὰ σοῦ πῶ! Ἄρκετὴ ἀδυναμία ἔδειξα ὡς τώρα. Δὲν θέλω νὰ λένε ὅτι ἡ γυναῖκα μου μὲ σέρνει ἀπὸ τὴ μύτη καὶ ὅτι με περιγελάει ὅλη ἡ χωροφυλακὴ.

Καὶ ὁ νωμοτάρχης, γυρίζοντας πρὸς τὴ Μηλιά καὶ τὸν Γιαννάκη, τοὺς εἶπε μὲ φωνὴ αὐστηρὴ, ἀπὸ φόβο μήπως φανῇ μαλακός:

— Ὁ κύριος Δήμαρχος, τὸν ὁποῖο εἶδα σήμερα τὸ πρωὶ, μὲ διέταξε νὰ σᾶς ἀπολύσω. Ἀλλὰ σᾶς κάνω αὐτὴ τὴ χάρι μὲ τὴ συμφωνία ὅτι ὡς τὸ βράδυ θὰ βρισκόσαστε ἔξω ἀπὸ τὰ ὄρια τοῦ δήμου μας.

— Θὰ φύγουμε, κύριε νωμοτάρχη! ἀπάντησε ἡ Μηλιά.

— Ἀμέσως τώρα; ρώτησε ὁ Γιαννάκης.

— Ναί, τώρα ἀμέσως! ἀπάντησε ὁ νωμοτάρχης. Αὐτὴ εἶνε ἡ διαταγὴ τοῦ κυρίου δημάρχου.

— Παληοδήμαρχε! μουρμούρησε ἡ κυρὰ - Μαρία θυμωμένη.

— Γκούχ, γκούχ, γκούχ! ἔκανε ὁ νωμοτάρχης προσποιούμενος ὅτι θῆχει γιὰ νὰ μὴν ἀκουστῇ ἡ ἀνευλαθὴς πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνωτάτου δημοτικοῦ ἀρχοντος φράσις τῆς συζύγου του.

Ὁ ἀποχαιρετισμὸς ὑπῆρξε συγκινητικώτατος. Ἀπὸ τότε πού εἶχε ἀφήσει τὸ σπιτί της ἡ Μηλιά δὲν εἶχε νοιώσει ποτὲ τόση λύπη ὅση τώρα πού ἀποχωριζόταν τοὺς καλοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους. Ἡ γυναῖκα τοῦ νωμοτάρχη ἔβαλε τὰ παιδιὰ καὶ κολάτισαν καλά καὶ κατόπιν τοὺς ἔδωσε μερι-

κὲς φρυγανιὲς μὲ βούτυρο γιὰ τὸν δρόμο. Ἡ Μηλιά εὐχαρίστησε θερμὰ τὴν κυρὰ Μαρία, ἐπῆρε τὸν Γιαννάκη ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἀνοίγοντας τὴν πόρτα, βγήκε ἔξω.

— Μὰ ποῦ νὰ πηγαίνουν; εἶπε ἡ κυρὰ Μαρία. Πρέπει νὰ τοὺς δείξῃ κανεὶς τὸ δρόμο.

— Ἀφοῦ δὲν μᾶς ρώτησαν, θὰ πῆ ὅτι δὲν θέλουν νὰ μάθῃ κανεὶς ποῦ θὰ εἶνε αὐριο, τῆς ἀπάντησε ὁ νωμοτάρχης.

— Πηγαίνουν στὸ Παρίσι, στὴ θεία τους τὴν Κατίνα... Ἐτσι μοῦ εἶπε ὁ Γιαννάκης πού τὸν ρώτησα! εἶπε ὁ Πετράκης.

— Στὸ Παρίσι! ἔκανε ξαφνιασμένη ἡ κυρὰ Μαρία. Ὡ! ποτὲ δὲν θὰ φθάσουν μὲ τὰ πόδια καὶ χωρὶς λεπτὰ ὡς ἐκεῖ!

— Βλέπεις λοιπὸν πού μᾶς ἔκρυψαν τὴν ἀλήθεια;... εἶπε ὁ νωμοτάρχης στὴ γυναῖκα του. Ἐλα, ἔλα... ἀφήστε πειὰ αὐτὴν τὴν ἱστορία... Φτάνει...

Καὶ ὁ νωμοτάρχης ἤπιε τὸν καφέ του, χωρὶς πολλὴ ὄρεξι καὶ σιωπηλός.

Ἐντωμεταξὺ, ἡ Μηλιά καὶ ὁ Γιαννάκης συνέχιζαν τὸ μεγάλο καὶ ἐπίπονο ταξίδι τους. Ἀλλὰ ὄχι πειὰ μὲ τὴν πρώτη τους εὐθυμία καὶ ζωηρότητα.

Ἡ συμπεριφορὰ τῆς κακῆς βοσκοπούλας, ἡ ὁποία τοὺς εἶχε προξενήσει τόσες ἀνησυχίες, τὰ ἔκανε νὰ δυσπιστοῦνε ὄχι μόνο πρὸς τοὺς ξένους, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτό τους.

Γι' αὐτὸ προσπαθοῦσαν ν' ἀποφεύγουν κάθε συνάντησι.

Ἀλλὰ τώρα ἀκριβῶς ἐνοιωθῆν περισσότερο τὸν δεσμό τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης, τώρα καταλάβαιναν καλά, πῶς δὲν εἶχανε κανένα προστάτη στὸν κόσμῳ αὐτὸ, στὸν ὁποῖο ὑπῆρχαν τόσοι κακοὶ ἄνθρωποι, τόσοι κίνδυνοι. Τώρα βλέπανε τὴν ἀνάγκη νὰ μένουν ἐνωμένα κι, ἀνηλεήματα, γιὰ νὰ μπορῇ ἔτσι νὰ ὑποστηρίξῃ καὶ νὰ προστατεύῃ τὸ ἕνα, τὸ ἄλλο.

Περπατήσανε πολλὲς ὥρες καὶ θρισκότουσαν πειὰ πολὺ μακρὰ ἀπὸ τὸ σταθμὸ τῆς χωροφυλακῆς. Ὁ Γιαννάκης ἦτανε κατακουρασμένος καὶ δήλωσε πῶς δὲν μπορούσε νὰ προχωρήσῃ περισσότερο.

Πλησίαζε σχεδὸν μεσημέρι.

— Ἀς καθήσουμε ἐδῶ, Μηλιά. Ἐγὼ θὰ φάω τὴ μιά φρυγανιά καὶ σὺ τὴν ἄλλη.

— Ὅχι! Γιατὶ ὕστερα δὲν θάχουμε τίποτα γιὰ τὸ βράδυ. Ἐγὼ θὰ φάω ἕνα κομμάτι ψωμί πού μοῦ ἔδωσε ἡ κυρὰ Μαρία.

— Καλά, εἶπε ὁ Γιαννάκης. Δῶσε μου τότε λίγο ἀπ' τὸ ψωμί σου, νὰ σοῦ δώσω κι' ἐγὼ ἀπ' τὴ φρυγανιά μου.

Τὰ παιδιὰ καθήσανε σ' ἕνα φράχτη καὶ φάγανε.

Ξαφνικὰ σηκώθηκε ἀέρας δυνατὸς καὶ μιά ἀστραπὴ ἔσκισε τὰ μεγάλα μαύρα σύννεφα, πού φαινότουσαν στὸν ὀρίζοντα καὶ προχωροῦσαν ὀλοένα πρὸς τὸ μέρος τους.

— Νά!... Κύτταξε!... Θὰ ξεσπάσῃ μπόρα! εἶπε ἡ Μηλιά. Πρέπει νὰ φύγουμε ἀπ' ἐδῶ.

— Καὶ ποῦ νὰ πᾶμε;

— Ὡ κι' ἐγώ; Νά, ἐμπρός... Θὰ βροῦμε κανένα σπιτί ἢ κανένα χάνι... Μὰ θὰ μᾶς δεχθοῦνε πού δὲν ἔχουμε πειὰ χρήματα;

— Ἐχω ἐγώ! εἶπε ὁ Γιαννάκης χαμογελῶντας.

— Καὶ ποῦ τὰ βρῆκες; ἔ, ποῦ τὰ βρῆκες; ρώτησε ἡ Μηλιά κατάχλωμη, μὲ ὕφος αὐστηρὸ.

— Μὴν κάνεις ἔτσι! τῆς ἀπάντησε ὁ Γιαννάκης. Αὐτὰ τὰ λεπτὰ δὲν τὰ ἔκλεψα, μοῦ τὰ ἔδωκαν.

— Ποιός;

— Ὁ Πετράκης. Τὴν ὥρα πού τὸν χαιρέτισα μοῦ ἔβαλε στὴν τσέπη μου αὐτὸ τὸ τάλληρο: «Νά, πάρ' το! μοῦ εἶπε. Θὰ σοῦ χρειασθῇ. Ἐγὼ

δέν τὸ χρειάζομαι». Κι' ἀλήθεια! Μὲ τέτοια καλὴ μαμά πού ἔχει, τί τοῦ λείπει, γιὰ νὰ θελῆ καὶ λεπτά;

— Μοῦ κακοφαίνεται πολὺ, πού δέχθηκες αὐτὰ τὰ χρήματα... Τί θὰ πῶν τώρα στὸ σπίτι τοῦ κυρίου κωμοτάρχη;... Ἐχουν ἄδικο νὰ μᾶς πάρουν γιὰ ζητιανᾶκια;

— Ἄν δὲν τὰ ἔπαιρνα ὅμως, τί θὰ τρώγαμε αὔριο;... Καλὰ, γιὰ σήμερα, εἴχαμε. Μὰ οἱ ἄνθρωποι τρῶνε κάθε μέρα, Μηλούλα μου...

— Ναί! Ἄλλὰ εἶνε ἄσχημο πρᾶγμα νὰ ζητιανεύη κανένας...

— Μπά! Ἐγὼ θὰ μαζεύω λεπτά, χωρὶς νὰ ζητιανεύω.

— Πῶς;

— Να, τραγουδῶντας. Στὸ χωριὸ εἶδα κι' ἄλλα παιδιά, πού τὸ ἔκαναν αὐτό. Λένε ἓνα τραγουδάκι καὶ ὕστερα γυρίζουν μὲ δίσκο...

Τὸ σχέδιο αὐτὸ ἔκανε τὰ παιδιά νὰ γελάσουν.

Ξαφνικὰ ὅμως ἀντήχησε μιὰ δυνατὴ θροντή καὶ ἄρχισαν νὰ πέφτουν χοντρὲς σταγονὲς βροχῆς.

Ἐπρεπε νὰ σηκωθοῦν ἀμέσως καὶ νὰ φύγουν ἀπὸ ἐκεῖ. Ἐπρεπε νὰ ζητήσουν κάποιο καταφύγιο. Ἡ Μηλιά ἀγκάλιασε τὸν ἀδελφὸ της, τὸν πῆρε ἀπὸ τὴ μέση καὶ ἄρχισαν νὰ τρέχουν μαζύ.

Ἡ βροχὴ τώρα ἔπεφτε ραγδαία καὶ περνοῦσε τὰ φορέματά τους... Τὸ πόδι τοῦ Γιαννάκη χώθηκε στὴ λάσπη, καὶ κάπως ἔκανε νὰ τὸ τραβήξῃ, τὸ παιδί τοῦ ἔμεινε κολλημένο ἐκεῖ.

— Στάσου, Μηλιά, γιὰτὶ ὄγῃκε τὸ παπούτσι μου.

Ἡ Μηλιά ἔσκυψε καὶ τοῦ τὸ φόρεσε.

— Ἀχ! Δὲν μπορῶ πειὰ, Μηλιά μου... Μέσα σ' αὐτὸ τὸ δάσος, πού θὰ θροῦμε ἄκρη ποτέ;...

— Μὰ εἶνε δυνατόν νὰ μείνουμε ἐδῶ ὅλη τὴ νύχτα καὶ νὰ ὀρεχώμαστε ἔτσι; Ἐλα, ἔλα, σε παρακαλῶ.

— Θέλω, μὰ δὲν μπορῶ. Εἶμαι πολὺ κουρασμένος. Πήγαινε σύ, καὶ ἄμα θρῆς κανένα σπίτι, ἔρχεσαι καὶ μὲ παίρνεις.

— Νὰ σ' ἀφήσω ἐδῶ;! Τί λές, Γιαννάκη μου;

— Ἄκουσε. Μπορῶ νὰ ἔρθω ὡς τὴν ἄκρη αὐτοῦ τοῦ δρόμου... Πιο πέρα ὅμως ὄχι. Δὲν μπορῶ... δὲν βαστάω...

— Δός μου τὸ χέρι σου καὶ στηρίξου ἐπάνω μου καλά.

— Μὰ ἐσύ δὲν εἶσαι κουρασμένη; ρώτησε ὁ Γιαννάκης μὲ ἀδύνατη φωνή.

— Ὅχι... ὄχι... Ἐγὼ ἀντέχω ἀκόμα. Στηρίξου ἐπάνω μου ὅσο θέλεις...

Περπατήσανε ἀργὰ - ἀργὰ ὡς μισὴ ὥρα.

Ἡ Μηλιά ἔβλεπε τώρα πῶς ὁ Γιαννάκης τῆς εἶχε πει τὴν ἀλήθεια, ὅτι σὲ λίγο θὰ ἔπε-

φτε κάτω ἀπ' τὴν κούρασι καὶ ὅτι ἡ νύχτα ἐκείνη μέσα στὸ δάσος, μὲ τέτοιον καιρὸ, θὰ ἦταν νύχτα θανάτου καὶ γιὰ τοὺς δύο...

Καὶ οὔτε ἓνα ἀμάξι δὲν φαινότανε πουμενά... Οὔτε ἓνας ἄνθρωπος. Οὔτε ἓνα σπίτι!...

Συρτήθηκαν μὲ κόπο ὡς τὴν ἄκρη τοῦ δρόμου κι' ἐκεῖ καθήσανε σ' ἓνα σωρὸ ἀπὸ χαλίκια. Ὑστερα ἡ Μηλιά ἀνέθηκε ἐπάνω στὸν σωρὸ καὶ ἐκύτταξε γύρω της.

— Γιαννάκη! Γιαννάκη! Κάτι εἶδα! φώναξε. Ἐλα, ἔλα μαζύ μου. Μοῦ φαίνεται πῶς ἐκεῖ πέρα εἶνε μιὰ καλύβα!...

Πραγματικά, εἴκοσι εἴματα πιο πέρα, ὑπῆρχανε μερικὰ σάνιδια, τὰ ὁποῖα καθὼς ἦτανε στημένα, ἄλλα ὀρθία καὶ ἄλλα πλαγιαστά, σχηματίζανε ἓνα εἶδος καλύβας. Φτάσανε ἐκεῖ ὅπως μπόρεσαν καὶ ὁ Γιαννάκης μπῆκε μέσα.

Μὰ οὔτε φύλλα ὑπῆρχανε, οὔτε ρεῖκια, γιὰ νὰ ξαπλωθῇ καλεῖς. Ὅποσοδήποτε ὅμως τὸ χῶμα δὲν ἦτανε πολὺ ὑγρὸ καὶ ὁ Γιαννάκης ἐξαντλημένος ὅπως ἦτανε, ἀπὸ τὴν κούρασι, στρώθηκε κάτω φαρδύς-πλατύς.

Τὰ σάνιδια ὅμως ἀφῆναν μεταξὺ τους κενὰ καὶ ἀπὸ πολλὰ μέρη τὸ νερὸ τῆς βροχῆς στάλαζε μέσα στὴν καλύβα. Παρ' ὅ-

τι τὸ παιδί ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως.

— Ὁ κύριος Δήμαρχος μὲ διέταξε νὰ σᾶς ἀπολύσω...

Μὰ πόσο ἀνήσυχος ἦταν ὁ ὕπνος του! Κάθε τόσο κουιότανε, παραμιλοῦσε, φώναζε δυνατὰ, πότε τὴ μητέρα του καὶ πότε τὴν ἀοελφή του...

— Ἀχ! Καὶ νὰ μὴν μπορῶ νὰ τοῦ κάνω τίποτε! ἔλεγε ἀναστενάζοντας κάθε λίγο ἡ Μηλιά. ὦ! Θεέ μου! Θεέ μου! Εὐσπλαχνισοῦ μας, πού σ' ἀγαπᾶμε τόσο!...

Κι' ἔπεσε κι' αὐτὴ κοντὰ στὸν ἀδελφὸ της γιὰ νὰ τὸν ζεστᾶνῃ. Μὲ τὴν ποδιά που φοροῦσε, σκούπιζε καὶ λίγο τὸ νερὸ πού ἔπεφτε ἐπάνω του. Οὔτε τὴν πεινα συλλογιζότανε πειὰ, οὔτε τὴν κούρασί της, μὰ μόνο τὸν Γιαννάκη της, τὸν ἀοελφὸ της...

Ἡ ὥρες περνοῦσαν γεμάτες ἀγωνία καὶ σὲ λίγο νύχτωσε. Ἡ δύναμις τῆς καταγιγίδος λιγύστεψε, μὰ ὁ φόβος τοῦ κοριτσιοῦ, πού ξαγρυπνοῦσε ἀκόμα, μεγάλωσε πολὺ.

Κοντὰ στὴν καλύβα, μιὰ κουκουβάγια ἔκρωζε ἀπαίσια στὴν κορυφὴ ἑνὸς δέντρου.

Τὰ ξερὰ φύλλα τοῦ δάσους τρίζανε φριχτὰ καθὼς τὰ πατοῦσαν τὰ ζῶα πού τρέχανε κάτω ἀπ' τὰ δέντρα. Τί νὰ ἦσαν ἀράγε; Λαγυῖ, κουνέλια, λύκοι, ἀλεπούδες;

Ἡ Μηλιά δὲν τὰ γνώριζε καὶ γι' αὐτὸ τὰ φοβότανε περισσότερο. Τῆς φαινότανε σάν θηρία πειναλέα, ἔτοιμα νὰ κατασπαράξουν τὸν ἀδελφὸ της...

Κρατοῦσε τὸ χέρι τοῦ Γιαννάκη. ὦ Θεέ μου, πῶς ἔκαιγε!

Κάθε τόσο ἡ ἀστραπὴ φώτιζε τὰ δέντρα καὶ στὴ λάμψη τῆς τὰ κίτρινα σάνιδια γιγόντουσαν γαλάζια...

Τὸ στιγμιῖο αὐτὸ φῶς, ἀντὶ νὰ τὴν παρηγορῇ, τὴν τρόμαζε καὶ τὴν ἀπέλπιζε ἀκόμα περισσότερο.

Τῆς ἔδειχνε ὅλη τὴν φοβερὴ ἐρημία τοῦ δάσους, τὸ ὁποῖο ἦταν πολὺ πένθιμο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

Οἱ γυμνόφυλλοι κλώνοι τῶν δέντρων μοιάζανε μὲ ἄσαρκα χέρια ἀπλωμένα, πού παρακαλοῦσαν τὴν καταγιγίδα νὰ τὰ λυπηθῇ.

Ἡ Μηλιά μόλις τὰ χαράματα κατῶρθωσε νὰ κλείσῃ λίγο τὰ μάτια της. Μὰ πολὺ γρήγορα τὴν ξύπνησε πάλι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας... Ἀμέσως τότε συλλογιζότανε τὸν Γιαννάκη. Τὰ μάτια του ἦσαν ἀνοιχτά. Μὰ τὸ ὄχρὸ του πρόσωπο, τὸ περίλυπο ὄφος του, φανέρωναν πῶς ἦταν ἄρρωστος...

Ἡ Μηλιά ἔσκυψε καὶ τὸν φίλησε.

— Πῶς εἶσαι, πουλάκι μου;

Ὁ μικρὸς δὲν ἀπάντησε τίποτε.

— Γιατί δὲν μιλάς; Ξέρεις τί θὰ φᾶμε σήμερα; Πουλί. Μὰ τί πουλί δὲν ξέρω. Τὴ νύχτα, ἐδῶ κοντὰ στὸ δέντρο, ἓνα ὄρνεο ρίχτηκε σὲ κάποιο πουλί γιὰ νὰ τὸ φάῃ. Ἐγὼ ἄκουσα τὰ σπυραχτικά ξεφωνητά του κι' ἔβγαλα μιὰ φωνὴ δυνατὴ. Τὸ ὄρνεο τρόμαξε κι' ἔφυγε. Μὰ τὸ πουλί ἦταν πειὰ σκοτωμένο καὶ τὸ ἄκουσα πού ἔπεφτε στὴ σκεπὴ τῆς καλύβας μας... Ἐλα, Γιαννάκη, σήκω νὰ τὸ πάρουμε...

Μὰ γιατί δὲν μοῦ μιλάς;

— Δὲν μπορῶ... Εἶμαι πολὺ κουρασμένος...

— Πρέπει νὰ σηκωθῆς!...

Νὰ θάλῃς τὰ δυνατὰ σου, ὡς πού νὰ φθάσουμε τοῦλάχιστον σὲ κανένα σπίτι...

— Δὲν μπορῶ, σοῦ λέω, πειὰ νὰ περπατήσω...

— Μὰ πῶς θὰ μείνουμε ἐδῶ; Εἶνε ἀδύνατον!... Ὅ ἀρρωστήσης βαρειά. Θέλεις λοι-

πὸν νὰ σ' ἀφήσω νὰ πεθάνῃς ἐδῶ;

— Ἡ ἀλλοῦ ἢ ἐδῶ δὲν εἶνε τάχα τὸ ἴδιο; ψιθύρισε μὲ φωνὴ σβυσμένη ὁ μικρὸς.

— Ἀχ! Τί νὰ κάνω!... Μπορῶ νὰ σ' ἀφήσω ἔτσι χωρὶς βοήθεια;... Ὑὰ πάω νὰ βρῶ κανέναν ἄνθρωπο...

— Ἄν μ' ἀφήσης δὲν θὰ μὲ ξαναβρῆς...

— Γιατί;

— Γιατί θὰ μὲ πάρῃ ἡ ἀποψινὴ κουκουβάγια.

— Τὴν ἄκουσες καὶ σύ;

— Ναί, τὴν ἄκουσα... Ἀφῆσέ με τώρα γιὰτί μὲ κουράζεις...

Ἡ Μηλιά δὲν ἤξερε πειὰ τί νὰ κάνῃ. Νὰ ἔχῃ ἄρρωστο τὸν ἀδελφὸ της, μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ δάσος, μέσα στὴν ἐλεεινὴ ἐκείνη καλύβα, ἡ ὁποῖα δὲν τὸν προφύλαγε ἀπὸ τίποτε, χωρὶς βοήθεια!... ὦ! Θεέ μου! Τί νὰ κάνῃ; Κόντευε νὰ χάσῃ τὸ μυαλό της!...

— Διψᾶω! φώναξε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Γιαννάκης.

— Καὶ ἡ Μηλιά δὲν εἶχε τίποτα νὰ τοῦ δώσῃ νὰ πιῇ.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ψιθύρισε. Τί θὰ γίνουμε ἐδῶ μέσα;

(Ἀκολουθεῖ)